

*„Z boží milosti pak jsme uměli mluvit,
psát a číst nejen česky,
ale i francouzsky, italsky,
německy a latinsky,
a to tak, že jsme byli schopni
užívat těchto jazyků,
jednoho jako druhého, k psaní,
čtení, mluvení i k myšlení.“*

(Vlastní životopis Karla IV., kap. 8)

Vážené posluchačky,
vážení posluchači,

ještě jsme nezasedli do školních lavic a s klubem jsme si už prohlédli pražské pasáže. Protože je jich však v Praze mnoho, rozdělili jsme vycházky na tři díly, i když stejně všechny neprojdeme. Přiznejme si, že většina z nás chodí po Praze obvykle za nějakým cílem, a tak spěcháme s hlavou upřenou před sebe, nebo pod sebe, abychom do něčeho nešlápli, a nevnímáme co zajímavostí a krásy je kolem nás. A přitom každý krok nás přivede k nějaké historce, pamětnímu místu či architektonickému skvostu atd. K tomu, abychom se naučili dívat kolem sebe, napomáhají právě naše vycházky. Kromě vycházek Vám klub nabízí i přednášky, exkurze, besedy a prezentace na různá témata. To pro Vás připravuje klub, ale abyste se necítili příliš pasivní, můžete se zapojit svými nápady, připomínkami apod. Možností, jak se také zúčastnit a podpořit činnost klubu, je i forma příspěvků do tohoto časopisu. Jistě si rádi zavzpomínáte na své dětství, nebo na hezké chvíle prožité s rodinou či na výletech. Mnozí z Vás mají hlavu plnou fantazie, tak proč to nedat na papír, resp. na obrazovku. Při vycházkách většina posluchačů fotografuje, a tak jsme se na poslední vycházce domluvili, že zkusíme takovou malou vědomostní soutěž o malou cenu.

Víte, kde byste našli tento obrázek?

Kdo první pošle na adresu ff-blogklub@seznam.cz správnou odpověď, bude přednostně zapsán na akci klubu, kterou si vybere.

Na společné akce s Vámi se těší Vaše

Handwritten signature of the author, which appears to be "Andrej L. ...".

Obsah

☞ Aktuality z naší U3V	3
☞ Celoživotní vzdělávání dospělých – dobrovolnický projekt aGAIN	4
☞ Příspěvky našich posluchačů	6
☞ Zajímavosti	11
☞ Zábavný koutek	13

Je říjen a s ním nejen podzim, ale i začátek nového akademického roku 2016/2017. Do toho letošního se řádně zapsalo 4012 posluchačů, pro které připravilo Centrum dalšího vzdělávání FF UK celkem 61 vzdělávacích programů, kurzů a seminářů, které jsou zaměřeny na studijní obory, akreditované na FF UK.

Zájemců bylo podstatně více než jsme schopni, vzhledem ke kapacitním možnostem fakulty, uspokojit, o to více mrzí, že celkem 197 seniorů, kteří podali přihlášku ke studiu, se k zápisu bez omluvy nedostavilo, a tak cca 308 míst není využito. Bohužel není již v našich silách dodatečně oslovit zájemce, kteří nebyli do studia zařazeni a volná místa jim nabídnout. Pokud máte ještě zájem o některé dosud méně obsazené kurzy v letním semestru, kontaktujte, prosím, studijní referentku sl. Annu Novotnou, dodatečný zápis je v tomto případě možný. Chtěla bych tímto poděkovat všem našim posluchačům, kteří splnili své studijní povinnosti řádně a včas, přišli k zápisu, měli v pořádku všechny požadované dokumenty a tím nám umožnili bezproblémovou přípravu akademického roku.

Na pomyslném „žebříčku popularity“ našich kurzů se samozřejmě umístil kurz p. prof. Martina Hilského „Shakespeare a kultura anglické renesance“, následují „Vybrané kapitoly světových dějin“ – pro velký zájem (cca 500 zájemců) jsme dodatečně nabídli ještě jeden termín, následují „Poklady českého a evropského výtvarného umění“, všechny jazykové kurzy, nabízené Jazykovým centrem FF UK – ať už to je angličtina, němčina, latina, ruština nebo francouzština pro seniory, a tradičně „Kondiční cvičení pro seniory – teorie a praxe“, který organizuje Mgr. Zdeňka Hrazdírová z Katedry tělesné výchovy. Zde jsme otevřeli další, již čtvrtou skupinu.

Ráda bych připomněla některé organizační záležitosti, týkající se studia. Výuka v zimním semestru 2016/2017 bude zahájena 7. 10. 2016 a ukončena 24. 2. 2017. Výuka v letním semestru pak 10. 3. 2017 a potrvá do 12. 5. 2017. Výuka v jazykových kurzech a seminářích z psychologie probíhá v jiných termínech, než je klasický semestr, kurzy začínají 10. 10. 2016 a končí zpravidla 15. 5. 2017.

Veškeré informace o studiu U3V, vč. dalších doporučení a materiálů, najdete na našich webových stránkách. Zejména věnujte pozornost aktualizovanému rozvrhu výuky (z 5. 9. 2016) a způsobu zakončení studia (závěrečná písemná práce, příp. test). Testy se píší na poslední přednášce kurzu, pro odevzdání práce také platí nejpozději poslední den konání přednášky. Prosím, sledujte je průběžně a pečlivě. V případě jakýchkoli nejasností a dotazů, nás kdykoli kontaktujte.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem našim posluchačům za zájem o naše kurzy, za poctivou docházku a milé pochvaly, kterých se nám dostává. Velmi si toho vážím.

Ing. Ilona Kellerová
vedoucí CDV FFUK

Na Univerzitě třetího věku v Žilině si zápis zpříjemňují pěknými obrázky

Dovolenková kávička

Každý z nás má pre niečo „slabosť“, ba nejaký zlovyk. Už zopár rokov si rada pochutnám na nápoji „troch chutí“. Hneď si poviete: Čo je to? No predsa lahodný čierny mok, v ktorom sa spájajú tri chute - prirodzená sladkosť, kyslosť i horkosť dokopy.

Odkedy na náš trh dorazili predajcovia s talianskou kávou, začala som holdovať kávičke u nás podávanej v malej šálke - piccolo. Podľa kávičkárov „tureckej kávy“ je tam tej kávy tak pod jeden zub. A práve tento „tuhší“ čierny mok ako je espresso, podávaný v malej šálke má pre mňa „čaro“ dobrej kávy, ktorej sme kedysi hovorili „sto korunová káva“.

Ani na mojej dovolenke pri mori v Bulharsku mi neprešla chuť na túto moju kávičkovú „mňamku“. Už od rána prvý deň pobytu som mala dlhý nos na dobrú kávu. Čierny mok podávaný pri raňajkách bol ako melta. Hneď mi napadlo, že vyskúšam kvality bulharskej hotelovej kaviarne. Zavolať som si čašníka a objednala som si kávu piccolo. Mladý, driečny čašník sa na chvíľku hlboko zamyslel a zareagoval otázkou: „What is it? – čo je to?“ „Small coffee – malá káva.“ znela moja odpoveď. A nasledovalo moje vysvetľovanie o tom, že je to káva ako espresso, ale o niečo silnejšia, s menším obsahom vody a podávaná v malých šálkach. A akú kávu mi čašník doniesol? V šálke ako aj ostatným hosťom, ale kávy bolo iba do ¼ šálky. Po jej vypití mi napadlo, že to bola asi „káva podľa bulharského metra meraná“. Iný kraj – iný mrav, povedala som si. A čo platí v tomto prípade pre „našince“? Na čo si doma zvykneš,

v cudzine na to zabudni. Až neskôr som sa dostala k zaujímavým informáciám, pre mňa s prekvapivým rozuzlením.

Piccolo kávu v cudzine, ba ani v Taliansku by som vôbec nedostala. Pýtate sa ako je to možné? Jednoducho, káva piccolo neexistuje. V Taliansku by ste ju darmo hľadali pod týmto názvom, skôr sa tomu približuje káva pod názvom „**Ristretto**“.

Prečo je to tak? Lebo medveď... Slovenské malé kaviarničky síce predávajú talianske značky káv, ale v názvosloví podávaných kávičiek sa urputne držia slovenského “presíčkového zlozvyku” a nesprávne udomácnených pomenovaní. Ako to bolo v prípade kávy „piccolo“ u nás ? Možno je to vďaka tomu, že “piccolo” je taliansky výraz pre slovo malý.

Nech už je to akokoľvek a nech som kdekoľvek, ak dostanem chuť na niečo menšie ako je espresso, ako si ju vypýtam? Vyskúšam čarovnú formulu: „Prosím si maličkú kávičku, bez mlieka, bez cukru a rukou ukážem, že takúto maličku...”

*Ing. Anna Frličková
študentka U3V Žilina*

Návraty

Chtěla bych se vrátit do dětství. Do doby kdy jsem byla malá, plná lásky a šťastná a nikoho a nic jsem k tomu nepotřebovala. Sluníčko svítilo a hrálo moje tělo, neznala jsem strach a pocit viny. Voda ve Vltavě chladila a byla stříbrná – ne jako dnes, plná mrtvých ryb a špíny. Houpačky na pouti létaly až do vesmíru, duši jsem měla plnou pohody a míru. Život byl samé úsměvy a láska, když neznala jsem bolest svoji ani cizí.

Jak se to stalo, že najednou to všechno někam mizí? Ráda bych se vrátila, ale není vlastně ke komu a kam. Co mám dělat? Před kým nebo před čím stále jenom utíkám? Přemýšlím nad jedním příslovím, jsem plná smutných myšlenek, rozpaků a zmaru. Vždyť, funguje-li takhle čas, co to vlastně je? Danajský dar a nebo dar darů? Já nechci takhle žít. Nechci se stále ptát, co bude dál, proč pořád utíkat?

Sluníčko přece svítí dál a voda v řece taky stále teče. A času je to jedno, někdy si utíká a jindy se zas vleče. A tak se zastavím a koukám do sluníčka skrze slzy a najednou je všechno pryč, všechno co bolí, pálí, mrzí... a jsem to zase já, jenom o kousek větší. Tohle to přece znám, stačí se podívat a všechno co chci, mám.

Vždyť to, co bylo krásné, to neodnesl čas. Mám přece vzpomínky a s nimi je tu zas všechno, co někde marně hledala jsem. Šťěstí, láska, pohoda, už vím, že nejsem sama. Ve vzpomínkách se mnou je i moje máma, taková, jakou jsem ji chtěla znát... když budu chtít, můžu jí i pusu dát.

Mám ráda smích a šťastné oči dětí, i ty tvoje, plné otázek a odpovědí... Jak je to s těmi návraty, už znám – člověk se může vracet k sobě sám.

Vladana Machiánová

VLTAVSKÁ číslo 16 – povídky

SALON MILY

Babička Milada neměla o zákaznice nikdy nouzi. Její dámský salon Mily prosperoval velmi dobře a začátkem padesátých let udával módní trend v celé Praze i okolí. Kdekeré pražské paničky se předháněly, aby měly nejnovější módní výstřelky z Paříže ve svém šatníku. Strejda Miloš studoval v Paříži architekturu, a jak mohl, posílal babičce módní časopisy, podle kterých babička dokázala vykouzlit modely, až oči přecházely. Šily se šaty a kostýmky na jaro, léto i podzim, halenky, kabátky i divadelní róby, ale nejvíce zakázek bývalo vždycky na zimu. Zimním pláštěm z měkkého flauše ze salonu Mily se ráda pochlubila každá dáma z takzvané lepší společnosti. A tak se našim dařilo dobře. Ale přišel

čas, jak už to čas mívá ve zvyku a všechno mělo být najednou úplně jinak. Přišlo totiž znárodnění, které jediným škrtem pera změnilo nejen život babičky a jejího salonu, ale život celé naší rodiny. Bylo už pozdě večer, když se babička dívala z balkonu svého salonu na Rašínově nábřeží do tmavých vod Vltavy a přemýšlela, jak dál. Co si počne? Vždyť salon živil tolik lidí. Děda Jan, inženýr architekt byl v té době už bez zaměstnání, prababičce bylo skoro devadesát, strejda Miloš ještě studoval a jeho sestra Květa, moje maminka, každým dnem čekala, kdy už se narodím. Můj tatínek Láďa zpíval v Plzeňské opeře a domů jezdil dvakrát do měsíce, takže všechno doslova viselo na babičce a jejím salonu. Zaměstnávala čtyři švadleny, platila daně a šetřila každou korunu, aby si pronajatý salon jednou mohla koupit. Když se to konečně podařilo, když zaplatila poslední splátku a nakoupila nové Singrovky, tak jí ho berou. Co bude zítra? Hvězdy na černé obloze zářily tak mrazivě a klidně, jakoby se vůbec nic nestalo. Ale znárodnění nikdo neunikne. Spravedlnost se nekoná, a tak se už zítra všichni postěhují na protější břeh Vltavy, do blízkosti bývalé smíchovské Arény. Babička naposledy prošla po červených sametových koberecích, pohladila bílé štuky na zdi ve tvaru lilí i baculaté andělíčky, rozsvítila všechny křišťálové lustry, a pak zhasla. Salon Mily se ponořil do tmy.

STĚHOVÁNÍ

Náš dům ve Vltavské ulici stojí přímo proti Smíchovskému pivovaru. V noci se tam nedá spát, protože stáčírna lahví jede celou noc. Kolem páté ráno už cinkají mlékaři s konvemi mléka, je slyšet pošťáčkou kobylu, to jak podkovy zvoní na dlažbě, a pak ulice opět utichá. Ale ne na dlouho. Za chvíli se do ranního ticha ozývá trhaný pláč dítěte, které právě přišlo na svět. Babička zapomněla na bolest posledních dní, kdy jí brali její salon, práci i obživu. Zapomněla na celý svět. Všechno se najednou scvrklo do malého řvoucího uzlíčku s černýma očima. Vzala své první vnouče do náruče a přežehnala je třemi křížky. A tak jsem přišla na svět. Po babičce mě pokřtili Milada Anna, ale všichni mi říkají Aničko. Co se dělo první dva roky mého života si nepamatuji, ale potom jsem se začala rozhlížet kolem sebe a zjistila jsem spoustu věcí. Například to, že dívat se, ještě neznamená vidět. Moje první vzpomínka patří babičce. Sedím na houpačce, zavěšené mezi dveřmi a babička právě zkouší kabát nějaké tlusté paní. „Bude to opravdu moc nóbl, paní Nejedlá, zrovna podle poslední pařížské módy“, říká babička s pusou plnou špendlíků, zatímco hbitě špendlí rukávy na balonový plášť paní ředitelové Nejedlé. „Příští týden bude plášť hotov a pro ty šatičky si račte přijít už pozítří, ty máme vyzkoušené.“ Sotva se za paní ředitelovou zavřely dveře, sklouzla jsem z houpačky na zem a hihňala se do dlaně. „Ju, babičko, tahle paní Nejedlá je náhodou moc jedlá“. Ale jdi ty brepto, jak jsi na to přišla?, ptá se babička. „No, přece všechny ty paní, kterým zkoušíš šaty před zrcadlem, jsou v něm vidět celé, ale paní Nejedlé je tam jen půlka, protože je tlustá.“ „Já ti dám tlustá, říká se plnoštíhlá a posbírej už ty knoflíky, musíme končit“, řekla babička, stehujíc rukáv ke kabátu. Sedla jsem si na koberec, posetý knoflíky, které jsem babičce třídila podle druhů, barev a velikostí do připravených krabic. To, pane, není jen tak, takové knoflíky. Některé jsou červené, modré a zelené s drobnými kytičkami, jiné jsou celé skleněné, jako barevná sklíčka. Potom jsou knoflíky ke kabátům, ty jsou velké, modré, hnědé i černé a dokonce i zlaté, s kotvou uprostřed. Ale to pořád ještě nic není. Ty nejkrásnější knoflíky mám vždycky stranou na kraji koberce,

ty uklízím úplně naposledy, abych na ně co nejdéle viděla. Jsou bleděmodré, navrchu skleněné a pod tím sklíčkem mají maličké motýlky, hnědé, žluté, oranžové i bílé. Ještě když usínám, zdá se mi o tom, jak mi babička ty krásné knoflíky s motýlkama přišívá na kabátek. Salon Mily se i s babičkou přestěhoval do druhého patra bytu ve Vltavské ulici. Některé zákaznice ubyly, protože babička byla teď na všechno to šití sama. Ale i tak zbylo dost těch, které si zvykly na kvalitu a zůstaly babičce věrné. S babičkou v bytě bydlela ještě prababička, děda a strejda Miloš. Druhý byt ve třetím patře jsme dostali my. Teda maminka, tatínek, já a můj dva bráškové, ale o tom zase až příště.

Vladana Machiánová

Příjemný den

Narozeniny máme všichni, ono to ani jinak nejde, každý se někdy narodil. Někdo je slaví rád, jiný si na tento, pro něho významný den, ani nevzpomene. Připouštím, že v tom svou roli má ani ne tak den a měsíc narození, ale hlavně rok narození, protože pro některé z nás pak už narozeninové číslo, třeba na dortu, zas až tak atraktivní není.

Ale já patřím mezi ty, co si rádi připomenou a slaví rádi každý rok, který je jim dopřán. Nemusím opulentní oslavy, ale stačí, když se na chvíli se svými blízkými posadíme na zahradě ke kávě a dobré sklence vína, když máme štěstí a je krásné počasí zahrada nabízí příjemné posezení a potěšení i pro oko (narozeniny mám v červenci). Mé dospělé děti i vnoučata to akceptují a každý rok se takto setkáváme.

V letošním roce se ale syn s rodinou ani neohlásil, dcera, která bydlí se mnou v domě se ani nezmínila. No a tak jsem s trochou smutku zkonstatovala, že si přeci nebudu o nic říkat a oslava prostě nebude. Mladí mají přece tolik starostí a práce.

Když jsem ale den před svými narozeninami přišla večer z knihovny, kde pracuji, čekala na mě před vchodem dcera s tím, že potřebuje, abych se podívala na jeden keřík na zahradě, který jsme nedávno zasadili. Keřík byl v pořádku, u něj se skvěla a svítila krásná kamenná japonská lampa, po které jsem dlouho toužila a u stolu dcera a zeť s přípitkem a blahopřáním k mým narozeninám. Bylo to moc hezké a milé překvapení, ale nekončilo.

Další den, (byla to shodou okolností neděle) dcera a její muž přišli dopoledne s informací, že se mám připravit a za chvíli vyjždíme. Ptala jsem se kam, ale sdělila, že to neví ani ona, jen volal Petr (můj syn) a oznámil, abychom jeli směrem na Litoměřice. No a tak jsme nasedli do auta, všichni bez informací a zvědaví co se děje a jeli tedy směrem na Litoměřice. Asi po 30 km (bydlím v Mostě) jsme viděli na silnici někoho, kdo mává, abychom zastavili a navigoval nás na parkoviště u velké budovy – byl to můj syn Petr.

Po přivítání a spoustě našich dotazů řekl, abychom ještě chvíli vydrželi a vedl nás do prostoru velké terasy, kde stáli připravení obsluhující s tácem šampaňského ve sklenicích a kolem celá má rodina, včetně dospělých vnoučat i dvouměsíčního pravnoučka. Přípitek k mým narozeninám byl pozorností podniku - byli jsme totiž v Třebívlickém vinařství.

Pokračovali jsme na krásné terase velmi dobrým obědem a posezením u kávy a sklenky vína - tak jak jsme zvyklí - i když ne na naší zahradě. Následovala pak i prohlídka vinařství s ochutnáváním jeho výrobků a ty byly moc dobré (zvláště muškát!).

A tohle překvapení zajistil můj syn, který svolal celou rodinu a připravil nejen mě, ale myslím, že nám všem krásný zážitek, netradiční oslavu narozenin (nebyly to žádné kulatiny), ale hlavně společné setkání se všemi, která mám moc ráda, prostě příjemný den.

Vím, že to není nic světoborného, ale pro mě je důležitý zájem a čas, které mi celá rodina věnuje, protože čas nelze nikdy vrátit zpět a společné chvíle se svými nejbližšími považují za dar svého života.

Nada Kimlová, absolventka U3V FFUK

Dárek k narozeninám

Letos na jaře jsem oslavila 80. narozeniny. Nechci zde vyjmenovávat dárky, které jsem dostala od své poměrně početné rodiny, ale ráda bych se zmínila o dárku, který jsem dostala od svého nejmladšího syna a který byl pro mne nečekaným překvapením. Jednalo se o let balónem. Lety pořádá Česká vzduchoplanecká společnost s.r.o. Na let jsem se velmi těšila, protože jsem předpokládala, že to bude velký zážitek a nebyla jsem zklamaná.

Syn letěl se mnou (abych se snad nebála). Zvolili jsme datum 20. 7. 2016 a místo startu Karlštejn. Doba odletu balónu byla stanovena na 18.30 a bylo nutné se dostavit asi 1 hodinu před startem. Start se uskutečnil na louce pod hradem, vedle mostu přes Berounku. Doprovodili nás tam další členové mojí rodiny a kromě nás tam byla početná společnost ostatních účastníků a jejich doprovodu.

Pracovníci společnosti měli již připravený poměrně mohutný koš pro 16 osob, na louce položený dosud nenafouknutý balón a zařízení pro jeho naplnění plynem. Po chvíli začali balón plnit a byla jsem překvapená jeho velikostí. Když byl balón naplněný, rychle jsme nastoupili do koše, další pracovníci uvolnili lana a velmi rychle jsme začali stoupat. Brzy jsme své blízké opustili a vystoupali do výšky asi 500 m. Balón se přenesl nad hrad Karlštejn, který se nám ukázal v celé své kráse v zalesněném okolí. Byli jsme nadšeni. Počasí nám přálo, byla jasná obloha, slunce svítilo a nikde ani mráček. Mírný vítr nás nesl nad krajinou a otevřel nám pohled na Brdy. Přeletěli jsme nad Berounem, nad kamennými lomy a letěli nad lesy. Na dovršení nádherného zážitku vyšel na východě ohromný načervenalý měsíc v úplňku a zapadající slunce nám nad lesy zobrazilo náš balón i s košem. Letěli jsme hodinu a půl a byl to opravdu životní zážitek.

Přistáli jsme na velké louce, kde už na nás čekali pracovníci společnosti se šampaňským na přípitek. Každý jsme dostali Certifikát vzduchoplavce. Mám ho zarámovaný a pověšený nad gaučem spolu s fotografií Karlštejna, kterou jsem udělala během letu. Denně si tak mohu svůj životní zážitek připomínat.

*Mgr. Naděžda Zelenková
posluchačka U3V FF UK*

Není houbař jako houbař

Od malička jsem toužila mít pejska. Nu, asi jako každé dítě. Ale pořád jsem slyšela – kdo se o něho bude pořád starat, chvíli tě to bude bavit a pak tě to bavit přestane, však to znáte. Ale já jsem nedala pokoj. Na otázku „co by sis přála na narozeniny“, nebo „co by sis přála k vánocům“ jsem vždycky odpovídala – pejska.

No a jednou se stalo, že se narodil pejsek, veliký, vlčák. Jenže s bílou náprsenkou, bílýma tlapičkama a bílým koncem ocásku (tedy- jeho maminka se kdesi zapoměla). Protože byl nečistokrevný a navíc velký a do paneláku se nehodil, putoval od rodiny k rodině, všude byl pár dnů, dětem sice pro radost, ale dospělým spíše přidělal starosti. Až se ocitl u mého strýce jako nechtěný dárek od kolegů. Protože jsem měla zrovna narozeniny, přišel strýc s nápadem. Pejška dal do tašky, u našeho domu zjistil, že se u nás svítí. Pověsil tašku na kliku, zazvonil a utekl. A zrovna já jsem otevřela dveře!! Co jsem našla, mi vyrazilo dech. Konečně! Můj vytoužený sen! To mi bylo už 17 let, dlouho jsem na něho čekala.

Byl to můj kamarád na život a na smrt. Hlídal mě, čekal na mě až se vrátím ze školy, učil se se mnou, možná někoho pohorším, ale pejskaře snad ne, spal se mnou i v posteli když byla zima. Nebudu ho chválit, to že byl chytrý je jasné, každý, kdo měl někdy psa by o tom svém řekl totéž.

Jednou mě napadlo, když jsme spolu byli v lese na houbách, že bych ho mohla naučit hledat taky. Máš přece výborný čich, myslela jsem si. Když budu trpělivá, nějakou přece najdeš a já to budu mít snadnější. A tak jsme chodili po lese, a vždycky když jsem uviděla nějakého hříbka, poklekla jsem a dělala haf, haf (jako blázen). Dělalí jsme to po sté a nic. Druhý rok se pokusy opakovaly. To už byl dospělejší a mně se zdálo, že něco pochytil. Začal k houbě čichat a najednou HAF! Sláva! Okamžitě byla odměna ve formě pochvaly a hlazení. Konečně. Myslela jsem, že mám vyhráno. Chvíli to šlo. Měl dokonce radost. Jenže – on začal hafat u každé. Modré, zelené, bílé, bylo mu to jedno. To jsem tehdy ještě samozřejmě nevěděla, že psi jsou barvoslepí. Poslední kapkou bylo hafnutí u Muchomůrky zelené, která ho ovšem začala velice zajímat a kterou začal dokonce olizovat. FUJ, křikla jsem s hrůzou. Bála jsem se, že by se mohl otrávit. No, v každém případě byl sběru hub s mým pejskem konec. Asi si řekl „když fuj, tak fuj, sbírej si sama“. A bylo to.

Od té doby jsem už nic takového nezkoušela a vím, že by to bylo stejně marné. Můj pejsek už tady několik desítek let není, tuto hezkou vzpomínku na něho si ale jako mnoho jiných dobře pamatuju.

Ale řekněte, viděli už jste někdy houbaře učit svého psa sbírat houby? Dobrá rada – nezkoušejte to.

Coufalová Marie

Libeček

Levisticum officinale, libeček lékařský

Libeček je vytrvalá, mohutná rostlina se silným dužnatým oddenkem, větvitými aromatickými kořeny a s lodyhou až 200 cm vysokou. Lodyha je oblá, rýhovaná a nahoře větvená. Listy se podobají celerovým. Žluté květy jsou seskupeny v okolíky. Plody (dvojnažky) jsou až 7 mm dlouhé a asi 3 mm široké, žlutohnědé. Celá rostlina je silně aromatická a zapáchá po celeru. Kveté v červenci a v srpnu.

Libeček je původem z Přední Asie, roste plně v jižní Evropě. U nás se vysazuje ve vyšších polohách, planý se vyskytuje na lukách a v pobřežních houštinách.

Užívá se oddenek s kořeny a někdy plod.

Oddenek se sbírá na podzim druhého až třetího roku. Rychle se umyje a ve stínu usuší. Při umělé teplotě se suší nejvýš na 40°. Silnější oddenky se púlí. Droga má kořenitý pach a zprvu nasládlou, potom ostře kořenitou poněkud hořkou chuť. Sušené oddenky snadno přijímají vlhkost a často jsou napadány hmyzem.

Obsahuje hlavně silici (0,6 – 1,0 %), která je tvořena ze

70 % ftalidy. Hlavní obsahovou složkou je terpineol a dále obsahuje furokumariny.

Užívá se jako močopudný prostředek. Působí zvýšené vylučování chloridů, povzbuzuje vylučování žaludečních šťáv a mírní bolesti při přílišném nadýmání.

Užívá se vnitřně v nálevu (1 čajová lžička řezané drogy na 2 šálky vody denně, v prášku třikrát denně na špičku nože před jídlem). Užívá se při zánětu dolních cest močových a močového měchýře, jako prostředek močopudný při zadržování tekutin a pro zvýšené vylučování žluče. Rovněž při zahalení dýchacích orgánů (též k inhalaci). Zevně jako přísada do koupelí při špatně se hojících ranách.

Poznámka:

Z kořenů je možno destilovat silici (*Oleum levistici*). Někdy se též užívá natě, která se sbírá v době květu v červenci a v srpnu a pečlivě se suší. Obsahuje silici, hořčiny a pryskyřici. Někdy se sbírá plod. Libečku se také užívá v domácnosti jako koření do omáček.

Zdroj:

Dr. A. Hrabětová-Uhrová, Příroda zdroj zdraví (Herbář léčivých bylin)
Velehrad nakladatelství dobré knihy v Olomouci, 1941

Víte že,

nejhlasitější zvíře na světě je **pistolová kreveta** (*Alpheus bellulus*)? Tento druh krevety se vyskytuje ve vodách Středozemního moře. Svůj název dostala podle schopnosti vystřelit proud vody takovou rychlostí, že je doprovázen zvukem podobným výstřelu z pistole. A dokonce je ještě hlasitější. „Střelba“ pistolové krevety může dosáhnout až 200 decibelů

existuje strom, který přežije atomový výbuch? Jde o jinan dvoulaločný (Gingo biloba), který patří mezi několik málo organismů, které dokázaly přežít svržení atomové bomby na japonskou Hirošimu 6. srpna 1945, a to přesto, že rostly pouhé 1 – 2 km od epicentra výbuchu.

Zdroj: 21. století 8/2016

s jednou tuhou verzatilkou je údajně možné napsat čáru o délce až 56 kilometrů?

Zdroj: History revue 8/2016

Četba

Tom Harper, *Kniha tajemství*

V zasněžené vesnici v německých horách narazí mladá žena na pozoruhodné tajemství. Než je stačí komukoliv prozradit, sama beze stopy zmizí. Jediné, co po ní zůstane, je obrázek záhadné středověké karty, která již po staletí máte učence.

Horní tok Rýna, 1432

V zátoce u soutoku obou řek narušila stříbřité zrcadlo hladiny černá tečka. Případný pozorovatel stojící nahoře na útesech by ji považoval jen za vlnku nebo snad za stín prolétávajícího sokola. Z větší blízkosti však stíny nabraly jednoznačně lidskou podobu, konkrétně podobu neupraveného divocha.

Nedaleko Bruselu

Když Atheldene mluvil o Bruselu, Nick si představil dlážděné ulice, sedlové střechy a barokní domy. Atheldene je místo toho zavezl do města, které vypadalo jako belgická verze New Jersey. Jaguár sjel z dálnice a zanořil se do asfaltového bludiště křivolakých vedlejších silnic, pletivových plotů a řezavých reflektorů. Míjeli je jen kamiony.

Shirley Waters, *Kletba Vikingů*

Jeany se na výstavě v Londýnském muzeu dotkne vystavené dýky a v tom okamžiku je katapultována do dávné minulosti, do doby války mezi Sasy a Vikingy. Octne se v nebezpečném světě mezi muži – válečníky. Musí se vypořádat s krutým a barbarským světem.

Architektura – slohy

Klasicismus	bazilika sv. Jiří
Rokoko	chrám sv. Víta
Secese	Schwarzenberský palác
Konstruktivismus	Trojský zámek
Gotika	Kounický palác v Mostecké ul.
Románský	Masarykovo nádraží
Romantismus	Národní divadlo
Funkcionalismus	Bílkova vila
Baroko	Dům U Černé Matky Boží
Kubismus	Veletržní palác
Renesance	Kostel sv. Václava ve Vršovicích

. . . .
. . . . T
. . . . T I
. . . . T R A
. . . . T I C E
. . . . T I V A L
. . . . T L I V E C

7 12 10 16 14 21 19 27 X   Jaké číslo bude na pozici X

Uzávěrka pro příští číslo je 15. 12. 2016

Těšíme se na Vaše příspěvky – redakce Klubu posluchačů a absolventů U3V FF UK

Příspěvky zasílejte na e-mail: ff-blogklub@seznam.cz

Příští číslo, pokud pošlete příspěvky, vyjde v únoru – předem děkujeme za spolupráci

Praha 12. října 2016